

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως εκ της εφόρου παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθεύει παραχθέν εις την χώραν ή των διακρίσεως και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως διάγραμμα κριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ξεωτερικού δραχ. 5.— Ξεωτερικού φρ. 7
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Ελλάδι λεπ. 10.— Έν τῷ Ξεωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις
 Πλατεία Όμονοίας, αριθ. 10 τῆς οδοῦ Δόφρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—6

Έν Αθήναις, την 26 Μαρτίου 1894

Έτος 16ον.— Αριθ. 6

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ίδε σελίδα 33]

Έάν, παρά την διαβεβαίωσιν ταύτην, έτυχε να πλήξη καιμίαν φοράν και κατόπι, τοῦτο βεβαίως δέν τη συνέθη έστιαν Κυριακήν, κατά την όποίαν, περι την δευτέραν ώρην, έσταμάτησε πρό τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τῆς επαύλειος μία άμαξα φέρουσα τόν κύριον και την κυρίαν Μπρεβάλ, με τά τρία αὐτῶν τέκνα.

«Ω, τί εύτυχία!» ανέκραξεν ή Ροζάλβα και έτρεξε ναναγγείλη την έπίσκεψιν εις την μητέρα της.

«Θα καταβῶ άργότερα», τῆ είπεν ή κυρία Μορδάς, «ας τους δεχθούν πρώτα ή θεία σου και ό πατέρας σου.»

Μεθ' όλας τάς προσπάθειας τῆς όποίας κατέβαλον και οι δύο οὔτοι, δια να διευκολύνουν την όπωσδήποτε άνήγανον θέσιν τῶν ξένων των, ή συνομιλία κατ' άρχας έπροχώρει μετὰ κόπου. Ο συμβολαιογράφος δι' όσους δέν τον έγνωρίζαν κατά βάθος είχε τῶ κακότροπον εκείνο ήθος, τῶ χαρακτηρίζον τους ανθρώπους, οι όποιοι δέν είνε εύχαριστημένοι από την θέσιν των. Η σύζυγός του όπως συμβαίνει συχνά εις τάς έπαρχίας, ώμίλει όλίγον εις τόν κόσμον, προπάντων επί παρουσία του συζύγου της. Τά κοράσια δέν έλεγαν τίποτε, αὐτε ό Μάξιμος, ό όποίος περιέστρεφε μεταξύ τῶν δακτύλων τῶ κασκόνου του, σκεπτόμενος «Τί πληκτικόν πράγμα πού είνε αι έπισκέψεις!»

Έξαιφνης τῶ όνομα τῆς Μαρκησίας Ροσμπριζέ έπροφέρθη και ως δι' ήλεκτρικοῦ ρεύματος έγαλθάνισεν διας τάς γλώσσας. Ο συμβολαιογράφος και ή σύζυγός του ώμίλουν τώρα και οι δύο συγχρόνως, έν φ' τά κοράσια έστρέφοντο πρός την Εύτυχίαν.

— Α, είδατε λοιπόν την μαρκησίαν;

— Είνε πολύ αξιαγάπητος, αλήθεια; Τί κρίμα να χάσει την μνήμην της!

— Διατηρεῖ έν τούτοις άκόμη την μνήμην του παρελθόντος και μίαν καλήν φιλολογικῆν προμήθειαν» παρετήρησεν ή δεσποινίς Θηρεσία, ένθυμηθεῖσα τόν στίχον του Βοαλώ.

— Το παρετηρήσατε; Είνε αδύνατον να είπη δύο φράσεις, χωρίς να παρεβάλη και ένα στίχον! είπεν ή φίλη της.

— Και καιμίαν φοράν όλόκληρα άποσπάσματα ποιητῶν, προσέθεσεν ό κ. Μπρεβάλ.

— Πόθεν αὐτή ή κλίσις; Ημπορούσε κάλλιστα να γίνη ήθοικός, παρετήρησεν ό κ. Μορδάς.

— Τί κερανούς θα έξέπεμπε τῶ βλέμμα τῆς μαρκησίας, αν σας ήκουεν! είπεν ό συμβολαιογράφος· ήθοικός αὐτή, τῆς όποίας ή γενεά άνέρχεται μέχρι τῶν σταυροφόρων! Έν τούτοις δέν είνε παράδοξον ότι κατέχει τόσας γνώσεις, ή μνήμη

• Η Άλιχη βαδίζει παρακλείρας του φορέου της μάμμης της» (σλ. 42, στίλ. α.)

της, ή όποία προσέφυγεν εις Γερμανίαν και εύρέθη μεταξύ ανθρώπων άνεπτυγμένων, σοφῶν, έφρόντισε να δώση εις την κόρην της την πλέον έπιμεμηλημένη ανατροφῆν. Όταν αὐτή υπαυδρέυθη τῶν μαρκησιον Ροσμπριζέ, πολύ γεροντότερον αὐτῆς, κατελήφθη από την φιλοδοξίαν νανοίξη φιλολογικόν σαλόνι, να καμή να αναζήση τῶ περίφημον μέγαρον τῆς Ραιμπουγιέ! (*)

(*) Επὶ Λουδοβ. ΙΔ' τῶ συνεντευκτήριον τῆς άριστοκρατίας του πνεύματος.

Ο σύζυγός της, διπλωμάτης διακε- κριμένος, την έφεραν εις πολλὰς προ- τερούσας και ήκουσα να πνεύου ότι παντού ή ώραιότης της και το πνεύμα της έκαμαν μεγάλην έντύπωσιν. »

Έξ άλλου αϊ δεσποινίδες Μπρεβάλ έλεγον : «Μπορείτε να φαντασθήτε ζωήν πλέον μελαγχολικην από εκείνης την ό- ποίαν κάμνει ή Άλίκη ; Δέν βγαίνει από τον πυργον, παρά δια να περιπατήση μόνη της εις τὸ δάσος ή να βαδίση παρα- πλεύρως του φορείου της μάμμης της, όταν θά υπάγουν εις την εκκλησίαν του χωρίου . . .

— Άγαπή την μελέτην, παρετήρησεν ή Άννίκα ; ει δε μή θ' απέθνησκον από πλῆξιν. »

Ωμίλουν ακόμη περί της οικογενείας Ροσμπριέ, όταν έπεφάνη ή κυρία Μορ- δάς. Άλλα ταύτοχρόνως ανέλαμψε και ο ήλιος, ή δε άκρίς του διεσκόρπισε μετ' άλλων τὰ διάφορα πρόσωπα, τὰ συνηγ- μένα εν τῇ αίθούσῃ. Τὰ παιδιά διεχύθη- σαν εις τὸ δάμα και εις τον κήπον, οι κύριοι μετέβησαν κα' επισκεφθῶν μερικά φυτὰ σπάνια, τὰ όποια έσχάτως είχε φυ- τεύσει ο κ. Μορδάς, ή δε κυρία Μπρε-βάλ έμεινε μετὰ της Θηρεσίας και της νύμφης της, μέχρι της στιγμῆς καθ' ήν ο κώδων της οικίας άντήχησε διάτορος, υπό την μωώδη χείρα του Άγήνορος.

Ταύτοχρόνως ή Άριάδνη έπεράνη παρά την θύραν και έειπε :

— Κυρία, τὸ τραπέζι εἶνε έτοιμο.

Η κυρία Μορδάς έρριψεν εν βλέμμα επί της δεσποινίδος Θηρεσίας, της οποίας ή φυσιογνωμία εξέφραζε αθεν έννοῶ τί- ποτε», αμφότεραι δε ήγέρθησαν προσκα- λέσασαι την κυρίαν Μπρεβάλ να τας συνοδεύση εις τὸ εστιατόριον. Η τρά- πεζα ήτο πλήρης φαγητῶν και άνθῶν τεχνητῶν, παραδόξως διευθετημένων.

Ακούσαντες τον κώδωνα οι περιπα- τηταί δέν εβράδυναν να επιστρέψουν. Ο οικόδεσπότης εξέφρασε δια μορφασμοῦ την εκπληξίν του δια τον διάκοσμον της τραπέζης.

«Οί μαῦροί σου τα εκατάφεραν αυτά, αγαπητή μου» έειπε προς την σύζυγόν του. « Άλλά εἶνε προστυχότατα . . .

— "Οχι, απεναντίας, ή επίνοια δέν μου φαίνεται κακή, υπέλαβεν ή κυρία Μπρεβάλ. Ήκουσα πολλὰς φορές να λέγουν ότι οι μαῦροι εἶνε φιλόκαλοι και επίδειξιοι, ιδου ή απόδειξις ! »

Η φράσις αὐτή κατέκτησε την καρ- διαν της κρέδλης. Ηύχαρίστησε δια τὸ γλυκυτέρου της μειδιάματος και βραδύ- τερον, εις την συνομιλίαν, έειπε τόσους κολακευτικούς λόγους περί των θυγατέ- ρων και του υἱοῦ των Μπρεβάλ, ώστε αϊ δύο αῦται γυναίκες, αϊ τόσον διάφο- ροι την φύσιν, εὔρον ή μία την άλλην αξιογάπητον. Η δεσποινίς Θηρεσία πα- ρετήρησε την αμοιβαίαν αὐτῆν συμπα-

θειαν και, επιθυμούσα πολὺ να την ίδῃ κρατυνομένην, προσεπάθησε, δια να τας αφήση μόνας, να προσελθῶν την προ- σοχήν των παιδιων δεκνύουσα εις αὐτὰ λευκώματα. Κατόπιν έστειλε τον Μάξι- μον εις τον Άγήνορα, δια να τῷ δείξῃ τον μηχανισμόν ενὸς πλοίου μικροῦ, τὸ όποιον είχε κατασκευάσει ο ίδιος, δια να διασκεδάσῃ την Εὐτυχίαν.

Έφερε τὸ παιδίον έξω της αίθούσης, όχι τόσον δια να το ευχαριστήσῃ, όσον δια να το απομακρύνῃ εκ των οφθαλμῶν της νύμφης της, οι όποιοι ήσαν έτοιμοι να διακρύσουν, ενῶ το έβλεπαν. Η άτυ- χῆς μήτηρ έσυλλογιζέτο τότε τον υἱόν της, αλλά μετ' άλλας στιγμῆς, χάρις εις τὸ ευμετάβλητον του χαρακτῆρος της έγέλα έξ ὅλης ψυχῆς επί τῇ θέῃ του σκόλου της, ή κεφαλή του όποίου είχε στολισθῆ δια θυσανου πτερῶν, από τὸ πιλίδιον, τὸ όποιον ή Εὐτυχία είχεν ἀπῆ- σῃ πλησίον της.

Όταν ή κοραίς επέστρεψε μετὰ της Λουκίας, εις την όποιαν είχε δείξῃ τὸ δωμάτιόν της και τὰ παιγνίδιά της, ανέ- κραξε :

— Ω, μαμμά ! Τὸ καπέλο μου πῶς το εκάματε έτσι ; Κρίμα ! ήτο τόσον εὐ- μορφῶ !

— Δέν πειράζει, παιδί μου, είχε πα- ληώσῃ . . . θά σου πάρω ένα άλλο, ἀπήν- τησεν ή κυρία Μορδάς.

Η Εὐτυχία επανέφερε την νεάν της φίλην εις την αίθουσαν, διότι την είχαν καλῶσῃ δια να φύγουν. Απεχαιρέτισαν την κυρίαν Μορδάς παρά την θύραν της βεράνδας, ενῶ οι άλλοι συνώδευσαν τους ξένους των μέχρι της ἀμάξης.

— Πῶς σας φαίνεται ή σύζυγος του Γάστονος ; ήρώτησεν ή δεσποινίς Θη- ρεσία την κυρίαν Μπρεβάλ.

— Έν λαμπρόν κομφοτέχημα !

Όταν ή άμαξα ξεκίνησεν, οι προ- πέμφαντες αὐτήν έσπευσαν τροχάδην να επιστρέψουν εις την επαυλιν, διότι ο άνεμος ήτο ψυχρός.

Μεταξὺ των επισκεπτομένων κατά τὸ θέρος τὰ παράλια, όλίγοι ένγνώρισχιν την θάλασσαν εν ὅλη αὐτῆς τῇ καλλονῇ.

Σχεδόν ὅλοι απέρχονται, όταν ή λέ- σχη έρημοῦται, ή — πράγμα ακόμη εὐ- λογώτερον, — επέρχεται ο χειμῶν και έμποδίζει τας ἐκδρομάς και σας αναγκά- ζει να μένετε κλεισμένοι εις οικήματα ξένα, όπου οὐδεν των αντικειμένων ὀμι- λαί εις τὸ πνεῦμά σας ή σας διεγείρει μίαν άνάμνησιν ή σας προτρέπει προς μίαν ένασχόλησιν.

Απέρχονται λοιπόν πρό της εποχῆς, κατά την όποιαν εξαγριούται, φουσκῶνει ο ωκεανός προσημαίνων τὸ χειμῶνος τας τρικυμίας.

Η πριγκήπισσα Ροζάλλα, ή μικρά μας ήρωίς, την όποιαν ή πρώτη κατα- γίς είχε τρομάξῃ, βαθμηδόν και κατ'

όλίγον ενσφυχώθη και εθάρρησε τόσον, ώστε κατήντα, διπλωμένη μέσα εις ένα αδιάδροχον μανδύκν, να εξέρχεται κρυφά, να περιδιήνηται μετὰ του άνέμου και να διευθύνεται προς την ακτήν.

Εκεί, μεταξὺ των σχισμάδων των βράχων, υπήρχε μία εν εἶδει οικίαςκου, εις τον όποιον ήγάπα να εισδῆ δια να βλέπῃ ερχόμενον τὸ κύμα μετὰ πα- φλασμοῦ και θραυόμενον παρά τους πό- δας της εις αφρούς. Θά έμενεν εκεί επί ώρας ὀλοκλήρους, αν δέν ήρχοντο να την άποσπάσουν. Συνήθως ή Λίνα ήρχετο δια τούτο, τότε στελλομένη υπό των κυρίων της και τότε έξ ιδίας πρω- τοβουλίας.

«Έλα, μικρούλα μου» τῇ έειπε μίαν φοράν. Η θάλασσα εἶνε κακή και ο αγέ- ρας ο δούλος της, δέν εἶνε καλλίτερος. Έλα μαζί μου. Στὸ σπίτι άνησυχοῦν.

Τὸ παιδίον απεκριθῆ :

«Αφῆτέ με να ιδῶ ακόμη ὡς που θανάσῃ αὐτὸ τὸ κύμα, πῶς φαίνεται τόσο μακνωμένο, γιατί τὸ κυνηγοῦν τὰ άλλα. Δέν μου λές, Λίνα, εἶνε πολὺς καιρός που τρέχουν έτσι, τὸ ένα κατόπιν από τὸ άλλο ;

— Μοῦ εἶπαν πῶς ερχονται από τον τόπο μου, απεκριθῆ ή μαῦρη, μα δέν εἰσατάθησαν από τὸ τρέξιμο; γιατί τὸ νερὸ πού μας πιτσιλλῶν ἔς τὸ πρό- σωπο εἶνε παγωμένο. Έλα, εἶσαι γλωμῆ σαν τὸ φεγγάρι. Έλα και θά κρυώσης.»

Και δια των ισχυρῶν της βραχιόνων ή μαῦρη άνήγειρε την Εὐτυχίαν, φοβου- μένη μήπως ήθελε γλυστρίσῃ επί των ὑγρῶν φυκῶν.

Έν τούτοις μίαν ήμέραν ή Λίνα υπε- χώρησεν επί περισσότερον χρόνον εις την ιδιοτροπίαν της μικρῆς της κυρίας. Και αὐτῇ μὲν, καλὰ σκεπασμένη, δέν ήσθά- νετο τὸ ψύχος, άλλ' οι ὀδόντες της μαῦ- ρης συνεκρούοντο.

Επιστρέψασα εις την οικίαν, έειπε προς την Άριάδνην :

«Έχω σαν ένα κάρβουνο αναμμένο μέσα ἔς τὸ κεφάλι και μου πονεῖ ο λαι- μός μου.» Άλλά τῇ ἀπηγόρευσε να κάμῃ λόγον περί τούτου.

Την επομένην πρωίαν τῇ εστάθη ἀδύ- νκτον νακοιρηθῆ εις τον κωδωνίσκον της κυρίας Μορδάς. Αὐτ' αὐτῆς επεφάνη ή Άριάδνη.

Εκλήθη ο ιατρός, διέγνωσεν αρχήν στηθάγχης και έκρινεν αναγκαίον ν' απο- μακρύνουν εκείθεν την Εὐτυχίαν.

Ένῶ, μετὰ την αναχώρησιν του ια- τροῦ, εσκέπτοντο τί έπρεπε να κάμουν, ή κυρία Μπρεβάλ ήλθε προς επισκεψιν της Θηρεσίας.

Ο κύριος Μπρεβάλ μετέβαινεν εις τὸ Δινάρ διὰ μίαν του ὑπόθεσιν, ή δε σύ- ζυγός του επωρελήθη της ευκαιρίας να λάβῃ θέσιν εις την άμαξίαν του και να ίδῃ μίαν στιγμῆν την φίλην της. Η

Θηρεσία τη διηγήθη τὰ διατρέχοντα και τη παρήσθη τὸ δυσχερές της περι- στάσεως. Δέν ήξευραν τί να κάμουν με την Εὐτυχίαν. Η μήτηρ της δυσκόλως θάπεράσσει να μετοικίσῃ.

«Αν ήθελε να μου εμπιστευθῆ την θυγατέρα της, απήντησε δια τὸ μάλλον ὑποχρεωτικῶν τρόπου ή κυρία Μπρεβάλ, σὰς διαβεβαίωθι θά την περιποιηθῶμεν πολὺ και ὅτι θά καταχαροῦν δια την συντροφίαν τὰ παιδιά μου. Άλλως θά δεχθῆτε βέβαια να την συντροφεύσετε και σεῖς.

— Εἶσθε πολὺ καλή, απεκριθῆ ή δε- σποινίς Θηρεσία ; ήθελα πολὺ να δεχθῆ ή νύμφη μου την προσφοράν σας δια να εἰμπορέσω και εἰγὼ να περιποιηθῶ την ασθενῆ.

— Εἶνε εύκολον να εὔρεθῆ μία νοσο- κόμος ; φροντίσατε καλλίτερα δια τον εαυ- τον σας ; τὸν διεσκόφην ή φίλη της.

— Βεβαίως, την Λίναν ήμποροῦσε να την νοσηλεύσῃ και άλλος από έμέ, αλλά θά μου εἰδίθετο εύκαιρία να της φανῶ ὠφέλιμος, καθώς, προπάντων, εις τον ἀδελφόν μου . . . Εκπλήττεσθε ; ὀλίγαι λέξεις θάρκέσουν δια να σας εξηγήσουν τὰ πάντα. Αὐτῇ ή γυναίκα εἶνε πολὺ ἐμπαθοῦς χαρακτῆρος. Τὰ δείγματα της αφοσιώσεως τὰ όποια εἰδείξεν εις την οἰ- κογένειαν εἶνε πολλά ; φαίνεται ὅτι θά μείνῃ εις την ὑπηρεσίαν της πάντοτε.

Άλλά μέχρι τούδε εἶνε ἐναντίον μου και ή εχθρα αὐτῇ έμποδίζει τὸ καλόν, τὸ όποιον θά έπροξένει ή παρουσία μου. Θέλω τώρα να την περιποιηθῶ και ποιος ήξεῦρει, ἴσως την ελκῶσω. Τότε τὰ πάντα θά μεταβάλλουν ὄψιν εις την οἰ- κίαν του ἀδελφοῦ μου. Μ' έννοεῖτε ;

Η κυρία Μπρεβάλ εἰδὼλε της χείρα της δεσποινίδος Μορδάς, ή όποία μετέθε- δια ν' ανακοινώσῃ προς την νύμφην της την πρότασιν ή όποία τη εγένετο. Περί της συγκαταθέσεως του ἀδελφοῦ της ήτο βεβαία. Η μήτηρ της Εὐτυχίας εκλαυ- σεν επί τῇ ιδέα ὅτι θά την απεχωρίζετο.

Άλλά την στιγμῆν εκείνην εισελθῶν ο σύζυγός της τη έειπε, αν δέν τη ήρσεν αὐτός ο τρόπος να ἐκλέξῃ ένα άλλον.

«Κάμετε, φίλοι μου, ὅτι θέλετε» έειπε τότε και εἰθυθίσῃ εις τὰ προσκε- φάλιά της.

Η αναχώρησις λοιπόν απεφασίσθη να γίνῃ την ιδίαν ήμέραν. Η Εὐτυχία ήθελε κατ' αρχάς να μείνῃ δια να περιποιηθῆ την Λίναν ; άλλ' ἄμα τη παρήσθησεν δι- τούτο ήτο ἀδύνατον και την έβεβαίωσεν ὅτι θά ελάμβανεν εἰδήσεις καθημέραν, επαρηγορήθη και δέν έσυλλογιζέτο πλέον παρά την ευχαρίστησιν την όποιαν θά ήσθάνετο ζῶσα επί τινα καιρόν πλησίον της Λουκίας, την όποιαν πολὺ ήγάπα.

Επλησίασε μειδιῶσα τὸ κλωβίον του πτηνοῦ της και τῷ έειπε : «Ξεῦρες, εἶνα θά σε πάρω μαζί μου. Δέν μποροῦμε να

ζήσωμε ο ένας μακριὰ από τον άλλον.» Η κυρία Μπρεβάλ επέστρεφεν εις τὸ Δινάρ περί την μεσημέριαν. Αν και ή φορβάς του συμβολαιογράφου ήτο αρκετά κορασιμένη, εν τούτοις την ήνάγκασαν να τρέξῃ πολὺ, διότι ή κυρία Μπρεβάλ εἰδιάζετο να φθάσῃ εις την οικίαν της και να κάμῃ τας αναγκαίας προετοιμα- σίας δια την εγκατάστασιν της δεσποι- νίδος Μορδάς, ή όποία θά ήρχετο τὸ ἀπόγευμα.

[Έπεται συνέχεια] ΓΕΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΧΛΙΑΡΙΑ, ΜΑΧΑΙΡΙΑ, ΠΕΡΟΝΙΑ

Σήμερον τὰ παιδιά τιμωροῦνται αν βάλωσι τους δακτύλους των εντός του φαγητοῦ και πολὺ δικαίως ; άλλοτε ὅμως οί άνθρωποι έχουον τὰ δακτύλα των εις τὸ φαγητόν, διότι δι' αὐτῶν έτρωγον.

Οί πρόγονοι ήμῶν, οι τόσον πολιτισ- μένοι και καλαίσθητοι, ὅπως και οί ἄβροι Αἰγύπτιοι και Βαβυλώνιοι και οι τόσον φίλοι της καλῆς τροφῆς Ρωμαῖοι ήγνῶ- σουν την χρῆσιν των μαχαιρίων, των πε- ρονίων και των κοχλιαρίων.

Η Ίνδικῆ, ή Σινική και τάλλα ἀρ- χαία έθνη, επενόησαν παντός εἶδους πράγματα δια την άνεσιν και την καλο- πέρασιν, έτι δε ανεκάλυψαν την πυρίτιδα, την ναυτικὴν πυξίδα, την βαλον, την τυπογραφίαν, την χαρτοποιίαν, την ὄφρα- ντικήν, και τας αρχὰς των επιστημῶν, αλλά δια τὰ ὄργανα της τραπέζης δέν ήξευρον τίποτε.

Κατὰ τους αρχαίους χρόνους των Έλ- λήνων, τὸ κρέας καλῶς εἰψημένον κατεμελλίζετο εις τεμάχια από τον δακ- τύλον, ὅστις μόνος είχε μάχαιραν, και εἰτίθετο επί μεγάλου πινακίου, ὁπόθεν οι περί της τραπέζης καθήμενοι τὸ ήρα- ζον δια των δακτύλων ; όταν είχαν ἀνάγκη κοχλιαρίου εκάμνον εν πρόχειρον σκάπτοντες ἄρτον, και έπειτα έρριπτον αὐτὸ υπό την τράπεζαν μετὰ τὸ φαγη-τόν. Κατὰ τον ἀηθῆ τούτον τρόπον έτρω- γον ο Μιλτιάδης και ο Περικλῆς και ο Αριστοτέλης και Αλέξανδρος και Ιού- λιος Καῖσαρ και Αὔγουστος !

Μέχρι του 15^{ου} αἰῶνος ήγεμόνες και ἀγρόται, εύγενεῖς και πτωχοί έτρωγον δια των δακτύλων κάπου κάπου μόνον ήρχισεν να γίνεται χρῆσις περονίων. Ίτα- λός τις διατρίψας επί τινα χρόνον εις την αὐλήν του σοφοῦ βασιλέως των Οὐγ- γρων Μαθθία επαινεί ὡς μοναδικὸν πλεο- νέκτημα βασιλικῆς αξιοπρεπειᾶς ὅτι οὐ- τος εις την τράπεζαν δέν έμόλυνε τους δακτύλους του. Τον 16ον ακόμη αἰῶνα οι Γάλλοι συνέτασσαν δηκτικὰς σατύρας κατὰ του περονίου, τὸ όποιον τότε είχεν εισα- χθῆ εις την γαλλικὴν αὐλήν. Οί Αγ-

γλοι επερίττειον τους Ίταλούς λέγοντες αὐτούς χαλκὸν οφείδους. Οί δε Ίσπανοί έξ εὐλαβείας δέν ήθελον να τρώωσιν άλλως παρ' ὅπως έτρωγεν ο Χριστός, οι Αποστολοι και οι Άγιοι.

Εἰς την Σικελίαν οι επισκοποὶ ἀπῆ- γόρευον εις τους μοναχοὺς την χρῆσιν των περονίων ὡς ἄθεον πολυτέλειαν, ἀφ' ου οι πέντε δακτύλοι, τους όποιους ἐπλα- σεν ο Θεός, ήρχουν να λαμβάνωσιν εκ των ξυλίων πινακίων και να φέρωσιν εις τὸ στόμα τὰ φαγητά.

Ίστορικὸς τις δε γράφων περί Βενε- τίας κατηγόρει την σύζυγον του Δόγη, ήτις έτρωγε δια πέρονιον και ὄχι δια των δακτύλων, και προσέθετε : «Δέν εἶνε παράξενον αν ἀπέθανε προῶρως, ἀφ' ου έτρέφετο τόσον σκανδαλωδῶς και παρὰ φύσιν». Σήμερον ή περί των μαχαιρίων και κοχλιαρίων και περονίων γνώμη εἶνε ὅλως διαφορετική.

Όσον δε μικρὰ πράγματα και αν φαί- νονται ταῦτα εἶνε σπουδαία σημεῖα πολιτισμοῦ. Τὰ επιτραπέζια ταῦτα ὄργανα χρησιμεύουσιν εις εξημέρωσιν των ήθῶν, διότι διεγείρουσιν εις τους ἀπαιδεύτους και ἀγρίους λαούς ἀνάγκας ἀγνώστους και την επιθυμίαν να καταστήσουν τον βίον των τερπνότερον δια καλλιτέρων ὀργάνων.

Όστις δε συλλογισθῆ ποίαν κατέρ- γασιν ἀπαιτεῖ ο κασσίτερος, ο σίδηρος, ο γάλυψ δια την παραγωγὴν των πολυ- εἶδων τούτων ὀργάνων, και πόσον τερα- στίως ανεπτύχθη δι' αὐτῶν τὸ εμπόριον και ή βιομηχανία θά ὀμολογήσῃ άνευ δισταγμοῦ ὅτι τὰ πράγματα ταῦτα έ- χουσι πολὺ μεγαλειότεραν σημασίαν, ἀφ' ὅτι φαντάζονται οι πλείστοι.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΧΑΡΒΟΥΡΗΣ

Ο Μαρῖνος Χαρβούρης εγεννήθη εν Αργοστολίῳ της Κεφαλληνίας, κατὰ τας αρχὰς του 18^{ου} αἰῶνος. Ο πατήρ του απέστειλεν αὐτόν εις Ίταλίαν προς εκπαίδευσιν, ο δε Μαρῖνος επεδόθη μετὰ μεγάλου ζήλου εις τὰ μαθηματικά.

Μετὰ τὸ τέλος των σπουδῶν του επέ- στρεφεν εις Κεφαλληνίαν, αλλά μη ὑπο- φέρων τους Ένετούς, οἵτινες τότε έξου- σίαζον αὐτήν, απῆλθεν εις Ρωσσίαν.

Εἰσεὶ δὲ δια της προστασίας του Ε- πτανησίου στρατηγοῦ Μελισσηνοῦ και δια της μεγάλης εὐφύας του ανῆλθεν εις μεγάλας θέσεις και έλαβε παρά της Αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης τον βαθμόν συνταγματάρχου τὸυ μηχανικοῦ.

Περί τὰ μέσα του παρελθόντος αἰῶ- νος ή Αἰκατερίνη είχε συλλάβῃ την ιδέαν ν' άνεγειρῃ ὑπερμεγέθη άνδριάντα εις Πέτρον τον Μέγαν. Την εκτέλεσιν του έργου άνέθηκεν εις τον περίφημον γάλλον άνδριαντοποιόν Φαλκονέτον, ὅστις έσχεδιάσε τον Αὐτοκράτορα ἔριπτον και

καταπατούντα ἔσιν ὅστις ἐξήτει νὰ ἐμ-
ποδίσῃ αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ σχέδιον τοῦ Φαλκονέτου ἐπευφή-
μησεν ὀλόκληρος ἡ αὐτὴ τῆς Ρωσίας,
ὁ δὲ ὑπουργὸς Μπέτζη διέταξε τὸ σῶμα
τῶν μηχανικῶν νὰ υποβάλλωσι σχέδια
τοῦ μεγάλου κτηρίου εἰς τὸ ὅποιον
ἐμελλε νὰ γυθῆ ὁ ἀνδρῆς κατὰ τὴν θέ-
λησιν καὶ τὰς ἀδηγίας τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ.

Μετὰ τὸν ἄλλον ὑπέβαλλε καὶ ὁ Μα-
ρίνος Χαρθούρης σχέδιον· ἐξ ὧν δὲ
ἐνεκρίθη τὸ τοῦ ἑλληνικοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ Φαλκονέτος ἔχυσεν ἐπιτυχῶς τὸ
κολοσσαῖον χαλκῶν σύμπλεγμα, καὶ
ἐσκέπτετο περὶ τῆς τοποθετήσεως αὐτοῦ
ἔλεγε δὲ ὅτι τὸ σύμπλεγμα ἔπρεπε νὰ
στηθῆ οὐχὶ ἐπὶ κοινοῦ τινος βάρου,
ἀλλ' ἐπὶ βραχώδους καὶ δυσάτου βρά-
χου, ὥστε τὸ ὄλον νὰ εἴνε ἀνάλογον, καὶ
νὰ προξενῆ ἐντύπωσιν μεγαλείου ἀντα-
ξίαν τοῦ μεγάλου Αὐτοκράτορος.

Πολλὰς προτάσεις ἔγιναν εἰς τὸν Φαλ-
κονέτον, ἀλλ' οὐδεμία τὸν ἠγαρίσκει·
τέλος ὁ περιώνυμος ἀνδριαντοποιὸς ἀπε-
φάσισε νὰ κατασκευάσῃ ὑπερμέγεθος βάρ-
θρον διὰ πολλῶν ὀγκωδῶν λίθων συνδε-
δεμένων πρὸς ἀλλήλους διὰ σιδήρου καὶ
ὀρειχάλκου.

Ἄλλ' ὁ Μαρῖνος Χαρθούρης ἀντέ-
τεινεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι ἐφρόνει
ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ὑγροῦ κλίματος τὰ μέ-
γαλα τὰ ἐνώνοντα τοὺς διαφόρους βρά-
χους ἤθελον σκωριάσει καὶ τὸ βάρθρον θὰ
διελύετο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος
θεραπείας τοῦ πράγματος δὲν ἦτο δυνα-
τὸς ἐνεκρίθη τὸ σχέδιον τοῦ Φαλκονέτου.

Ὁ Ἕλληνας μηχανικὸς ὅμως δὲν ἀ-
πηλείσθη κληρονομηθεὶς ὅτι ἐντὸς μῆ-
σιν εὐρίσκειτο ὀγκωδὴς μονόλιθος
ἀφ' οὗ μετέβη καὶ τὸν εἶδε καὶ ὑπελόγι-
σεν ὅτι ὑπερέβαινε εἰς τὸ μέγεθος τὸ
σχεδιασθὲν βάρθρον, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν
Φαλκονέτον τὴν ἰδέαν του.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἡ πρότασις τοῦ Φαλ-
κονέτου δὲν ἠκούσθη μὲ εὐμένειαν, διότι ὁ
γρανίτης ἦτο ὀγκωδὴς καὶ βυθιμένος δεκα-
πέντε πόδας ἐντὸς τετραγώνου ἐδάφους
καὶ ἡ μεταφορὰ του ἐθεωρεῖτο ἀδύνατος.

Ἄλλ' ὁ Φαλκονέτος, ἔχων μεγάλην
πεποίθησιν εἰς τὸ Ἕλληνα μηχανικόν,
κατέπεισε τὴν Αἰκατερίνην νὰ ἐπιχειρήσῃ
τὴν ἀπόπειραν, καὶ πράγματι αὐτὴ ἀνέ-
θηκεν εἰς τὸν Χαρθούρη τὴν μετακό-
μισιν τοῦ τεραστίου ὀγκολίθου.

Ὁ Χαρθούρης κατασκευάσας ἰδίας
μηχανὰς κατέρωθε μετὰ πολλὰς δυσ-
χερείας, τὰς ὁποίας ὑπερνήκησεν ἡ ἀπί-
στευτος ἐπιμονὴ του, νὰ ἐκρίβωσῃ καὶ
νὰ μεταφέρῃ τὸν φοβερὸν γρανίτην εἰς
τὴν Πλατεῖαν τῆς Πετροπόλεως τὴν
30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1769. Μὲ ἐκπληξίν
καὶ θαυμασμὸν καὶ θάμβος ἀνεκδιήγητον
εἶδε καὶ ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ αὐτὴ καὶ οἱ
ἐπιστήμονες τὸ μέγα τοῦτο κατόρθωμα.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χαρθούρη διεφημίσθη

καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην· οἱ μεγαλείτε-
ροι σοφοὶ τὸν ἐγκωμιάζον. Ὁ διάσημος
ἰταλὸς Μελίτσιος ἀφ' οὗ περιγράφει τὸ
μεγαλοῦργημα τῆς μηχανικῆς λέγει·
«Ἡ κατανήκησις τῶν μεγάλων δυ-
σκολῶν τιμᾷ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν· μό-
νον ἡ φύσις γεννᾷ ἓνα μηχανικὸν ὅπως
γεννᾷ ἓνα στρατηγόν, ἓνα φιλόσοφον.»

Ὁ Χαρθούρης, μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ
εἰς τὸ ὑγρὸν κλίμα τοῦ βορρᾶ ἔνεκα
τῆς φιλασθένου κράσεώς του, ἀπεφάσισε
ν' ἀπέλθῃ ἐκ Ρωσίας. Τῷ δὲ 1777
ἀφ' οὗ ἔλαβεν ἐνδείξεις τῆς εὐνοίας καὶ
τῆς μεγαλοδωρίας τῆς Αἰκατερίνης ἀνε-
χώρησεν ἐκ Πετροπόλεως εἰς Παρι-
σίους, ὅπου καὶ ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ τὰ
κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ περιφήμου ἐκεί-
νου μονολίθου.

Ἐκ Παρισίων ἔλθων εἰς Κεφαλλη-
νίαν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐγχέρωσιν τῆς
τετραγώνου πεδιάδος τοῦ Λιθαδίου, καλ-
λιεργῶν ζαχαροκάλαμον, βάμβακα κτλ.

Ἄλλ' ὁ ἔξοχος οὗτος Ἕλληνας ἐμελλε
νὰ πέσῃ θύμα Ἑλλήνων. Λάκωνες ἐρ-
γαζόμενοι εἰς τὰς γαίας του, εἰσέδυσαν
τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς σκο-
πὸν κλοπῆς καὶ κατέσφαξαν τὸν Μαρῖνον
Χαρθούρη, τῷ 1782. ΦΙΛΙΣΤΡ

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Πέρα ἔστων ἀνήφορο, ἔστω ψιλὸ βουνὸ
ἀναβαίνει γέροντας ἑκατὸ χρονῶ.

Τὰ λυγρὰ τὰ πόδια του ἔστω χορτά-
[βουνο, ὄρνει
το κορμὶ του δαόκληρὸ ἔστω ραβδί του
[γέρνει,
καὶ ἔστω στήθη πνίγεται ἡ ἀναπνοή του
[ζωή του,

Πέρα ἔστων ἀνήφορο, ἔστω ψιλὸ βουνὸ
ἄλλοτε ἀνέβαινε εἰκοσὶ χρονῶ.

Τὰ γερὰ τὰ πόδια του βούλιαζαν τὸ
[χῶμα,
ἐπαιζαν τὰ χέρια του, γέλαγε τὸ στόμα,
κι' ἀπ' τὰ στήθη ἀνέβαινε ἡ ἀναπνοή
[του
ὄσων ἀπὸ τὴν κοῦρασι ναῦξαν ἡ ζωῆτου.

Αἱ! παιδιὰ, ποῦ τρέχετε ἔστω ψιλὸ
[βουνό,

ὄσταν θε νὰ γίνετε ἑκατὸ χρονῶ
[ὄρνει
ὄσταν αὐτὸν τὸ γέροντα ποῦ τὰ πόδια
[ὄρνει
καὶ με τὸσπ κοῦρασι ἔστω ραβδί του
[γέρνει
καὶ περνοῦ τῆς ἡμέρας του με καύμοις
[καὶ κλάματα,
τότῃ θε νὰ νοιώσετε ἔστω ἀγεράματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΛΥΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ

Ὅταν ἀναπτύχθῃ ἡ λύσσα ἐντὸς τοῦ
ὄργανισμοῦ ὁ κύων ἀλλάσει ἀμέσως τὰς
ἐξείσεις του· γίνεται σκυθρωπὸς, μελαγχ-
λικὸς, ζῆ εἰς τὴν μόνωσιν καὶ ἀπροσ-
βλητὸς εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τῆς οἰκίας
ὑπὸ τὴν κλίνην, τὰ ἀνακλιτριά καὶ ἐν
γένει ζητεῖ τὸ σκότος.

Δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν
αὐτὴν θέσιν, φαίνεται πολὺ ἀνησυχὸς καὶ
ἠρεθισμένος, περιφέρεται, πλαγιάζει καὶ
αἰφνιδίως σηκώνεται· περιπλανᾷ τὸ βλέμ-
μά του ὡς ἐάν ἐξήτει τίποτε, καὶ σκά-
πτει με τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας τὸ
ἔδαφος.

Ἐνίοτε προσήλκει τὸ βλέμμα του ἐπὶ
τινος ἀντικειμένου καὶ ὄρμα αἰφνιδίως
κατ' αὐτοῦ, καὶ δαγκάνει εἰς τὸν ἀέρα
ὅπως ὅταν κυνηγῆ μύϊας εἰς τὸν ὕπνον
του βλέπει ὄνειρα, ὑλακτεῖ καὶ σηκόν-
μενος αἰφνιδίως ὄρμα ὡς ἐάν εἶχεν ἐμ-
πρὸς του ἀντιπαλὸν τινα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναπτύξεως τῆς
λύσσης ὁ κύων δεικνύει φιλικὰς δια-
θέσεις.

Ὁ λύσσω κύων δὲν φοβεῖται τὸ ὕδωρ
ὅπως πιστεύουν οἱ περισσότεροί· δὲν τὸ
ἀποφεύγει, τούναντιον τρέχει ἀπλήτως
εἰς εὐρεσιν αὐτοῦ· καὶ εὐχαριστεῖ κατὰ
κόρον τὴν δίψαν του. Βραδύτερον ὅμως
ὅταν δὲν ἠμπορῆ πλέον νὰ πῆ, βυθίζει
τὸ στόμα του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δαγκάνει
αὐτὸ ἐξ ὀργῆς.

Ὅταν ἀναπτύχθῃ εἰς τὸν λύσσω κύων
κύνη ἡ τάσις τοῦ νὰ δαγκάνῃ, τότε σπα-
ράττει οὗτος οὐσίας ὄλως διόλου ξένας
πρὸς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἐξείσεις, κατατρώ-
γει δηλαδὴ τὰ ξύλα τῶν θυρῶν καὶ τῶν
ἐπιπέλων, ξεσχίζει τὰ ὑφάσματα, τοὺς
τάπητας τῆς οἰκίας, τὰ ὑποδήματα, τὰ
ἐνδύματα κτλ., τρώγει ἄχυρα, μαλλία,
ἐκτὸς δὲ τῆς οἰκίας εὐρησκόμενος σκά-
πτει τὸ ἔδαφος καὶ τρώγει λίθους καὶ
χῶμα.

Ὁ λύσσω κύων ξυεῖ τὰ πλάγια τοῦ
στόματος, ὡς νὰ ἐξήτῃ ν' ἀποσπᾷ ἐξ
αὐτοῦ κατὶ τὸ ὅποιον τὸν ἐνοχλεῖ. Ὅταν
δὲ προχωρήσῃ ἡ νόσος ἡ κάτω σιαγῶν
παράλθει, τὸ στόμα μένει ἀνοικτὸν, τὸ
ἔσωτερικὸν αὐτοῦ γίνεται ἐρυθρὸν καὶ
ξηρὸν· ἡ δὲ γλῶσσα κρέμαται παραλυ-
μένη, κατακόκκινη, ξηρὰ καὶ ρυπαρά.

Ἡ φωνὴ τοῦ λύσσω κύωνος εἶνε
βραγγη, αἱ δὲ ὕλακαί του ἀκούονται ὡς
κλαυθμοὶ μᾶλλον.

Ὁ λύσσω κύων δὲν αἰσθάνεται πλέον.
Ὅταν εἰς τὸν κτυπᾷ ἢ τὸν πληγόνει δὲν
ἐκβάλλει τὰς ὠρυγὰς τὰς ὁποίας ἐκβάλ-
λουσιν οἱ υγιεῖς κύνες.

Ἀμα τῇ ἀναπτύξει τῆς λύσσης ὁ κύων
ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, μόλις δὲ τῷ
παρουσιασθῇ εὐκαιρία ἀπέρχεται καὶ ἡ
διόλου δὲν ἐπιστρέφει πλέον ἢ ἐπανέρ-

χεται μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ἐξησθενη-
μένος καὶ κουρασμένος.

Ὁ λύσσω κύων ὅταν εἶνε ἐλεύθερος
ρίπτεται μετὰ μανίας καὶ ἀγριότητος
κατὰ παντὸς ἐμφύχου ὄντος τὸ ὅποιον
ἤθελον ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν, κατὰ προ-
τίμησιν ὅμως ἐναντίον τῶν κυνῶν. Βα-
δίζει μετὰ ταλαντευόμενον βῆμα ἔχων κε-
κλιμένην πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν,
ἔχων τὴν γλῶσσαν κρεμαμένην ἐκτὸς
τοῦ στόματος, κυανῆν, ξηρὰν καὶ κατε-
σκονισμένην καὶ τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν
ὀπισθίων σκελῶν.

Προφυλακτικὰ μέτρα τῆς ἀναπτύξεως
τῆς λύσσης εἰς τοὺς κύνας.

Εἰς τὸν κύνα πρέπει νὰ δίδεται
καθαρὰ τροφὴ καὶ καθαρὸν ὕδωρ· οὐ-
δέποτε δὲ τρώσῃ αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκά-
θαρτοι.

Καταλληλοτέρα τροφὴ εἶνε τὸ διὰ
γλιαροῦ νεροῦ ἢ ζωμοῦ κρέατος με-
ἄρτον καὶ ἔλαιον μίγμα καὶ τὰ ὀσᾶ.
Κρέας ὀμὸν οὐδέποτε πρέπει νὰ
τῷ δίδωμεν ἀλλὰ ψημένον. Πολὺ
ὑγιεινὴ τροφὴ εἶνε καὶ ὁ ξηρὸς ἄρτος
με ἄλας, ἀλειφόμενος με λιπαρὴ τινα
οὐσίαν.

Ἄρτύματα καὶ χόρτα καὶ ἰχθύς
βλάπτουσι τὸν κύνα.

Ὁ κύων πρέπει νὰ διατηρῆται
καθαρὸς, νὰ πλύνεται με σαπῶνα
τακτικῶς. Τὴν ἀνοιξιν τὸν ὠφελουσι
τὰ ψυχρὰ λουτρά.

Ὁ κύων δὲν πρέπει ν' ἀφίνεται
πλησίον τῆς θερμάστρας ἢ πλησίον
οἰασθῆποτε θερμότητος, δὲν πρέπει
δὲ ν' ἀφίνεται ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ
τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει χάριν
ἀστειότητος ἢ παιδιᾶς νὰ ἐρεθίζωμεν
ἢ νὰ κτυπῶμεν τὸν κύνα.

Δὲν πρέπει ν' ἀφίνωμεν αὐτὸν νὰ
περιφέρεται ἐλεύθερος εἰς τὰς ὁδοὺς
καὶ νὰ τρώγῃ τὰς πρὸ τῶν οἰκιῶν ἀκα-
θαρσίας καὶ τὰ σκύβαλα.

Μὲ μεγίστην προσοχὴν καὶ προφύλα-
ξιν ὀφείλομεν νὰ παρακολουθῶμεν τὴν
πορείαν πάσης κακοδιαθεσίας τοῦ κυνός.
Εἰς τὰ ἐλάχιστα ὑποπτὰ σημεῖα πρέπει
νὰ συμβουλευθῶμεν εἰδικὸν ἰατρὸν, ὅπως
δήποτε δὲ πρέπει νὰ περιποιώμεθα αὐ-
τὸν με προσοχὴν. Ἡ τροφὴ καὶ τὸ ὕδωρ
πρέπει νὰ δίδωνται εἰς αὐτὸν εἰς τρόπον
ὅσπερ νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ βλάβῃ τοὺς πε-
ριποιουμένους αὐτόν.

Ν' ἀποφεύγωμεν τὴν μεθ' ἡμῶν κα-
τάκλισιν τοῦ κυνός καὶ νὰ μὴ ἀφίνωμεν
αὐτόν νὰ λείχῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς
χεῖράς μας.

Ὅταν ἀκουσθῇ ὅτι εἰς τὴν πόλιν
ὑπάρχει λύσσα, ὅσοι ἔχουν κύνας πρέπει νὰ
φυλάττωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των.

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ὅδε σελ. 38]

— Δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε διὰ
σᾶς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ μικρὸς κόμης.

— Τίποτε, τίποτε· ἀπήντησε τὸ παι-
δίον, ἐκτὸς ἂν ἔχετε τίποτε λεπτὰ νὰ
μας δώσετε.

Τὸ βρέφος ἤρχιζε πάλιν νὰ ὠρύεται
καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ τοῦ ἔσειε βαναύσως.

— Σᾶς παρακαλῶ! εἶπεν ὁ Βερτίνος
καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας,

Ὁ Δίκ ἤρπασεν ἀμέσως τὰ ὑποδήματα· (σελ. 46, σελ. 6)

μὴ τὸ κάμνετε νὰ φωνάζῃ τοιουτοτρό-
πως. . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μικρὸ σᾶς;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Δίκ, ἀπο-
τόμως, αὐτὸ εἶνε ποῦ νὰ το πάρῃ ἢ
ὀργῇ! τί σᾶς μέλει ἐσᾶς, ἂν αὐτὸ εἶνε
τὸ μικρὸ μας;

Ἐφαίνετο πολὺ ἐνοχλητικὸν καὶ ἀνω-
φελὲς πρᾶγμα εἰς τὸν Δίκ, ἓνας κύριος
νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ οἰκογενειακά
των χωρὶς νὰ τοῖς φέρῃ τοῦλάχιστον
χρήματα.

— Ἠλίτζα ὅτι θὰ ἡδυνάμην νὰ το
διασκεδάσω, εἶπε δειλῶς ὁ μικρὸς κόμης.
Τὸ ὑποσχέθη εἰς τὴν ἀδελφὴν σᾶς.

— Χά! χά! ὁ μικρὸς με μίαν του
κλωτοῖά θὰ σε ἐρρίπτε ἔστω τὸ τοῖχο μαζὶ
με τὰ παλούκια σου, εἶπε βαναύσως ὁ
κακὸς ἐκεῖνος Δίκ, γελῶν περιφρο-
νητικῶς.

Ὁ Βερτίνος ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ὁ

Δίκ τὸν περιεφρόνει, μολοντι δὲν ὑπέ-
θεσε ποτὲ ὅτι καλοῦκία ὠνόμαζεν εἰρω-
νικῶς τὰς κνήμας του τὰς ἰσχνὰς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρησεν
ἄλλο μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐξη-
πλωμένον ὑπτιῶς ἐπὶ τοῦ θαπέδου καὶ
τὸν ἠτένιζε περιέργως.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ καλὸς
κύριος, εἶπεν οὖπος πρὸς τὸν μικρὸν
κόμητα. Ὁ Δίκ εἶνε λίγο παράξενος
ἐπειδὴ ἐκτύπησε τὸ πόδι του. Καὶ ἔπειτα
δὲν ἐφάγαμεν τίποτε ἀπὸ χθὲς τὸ ἀπό-
γευμα· ἂν καὶ τί ἐφάγαμεν χθὲς! Μία
σοῦπα ἀπὸ τσᾶί ποῦ κάμε ἡ Πέγ
πρὶν φύγῃ. Εἶνε ἀρρωστη καὶ ἡ μη-
τέρα!

Καὶ χονδρὰ δάκρυα ἐκόλιον ἐπὶ
τῶν παρεῖδν τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον
ἐφαίνετο πολὺ περισσότερο καλό-
καρδον ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Θεέ μου! τί νὰ σᾶς κάμω!
εἶπε στεναζῶν ὁ μικρὸς Κόμης. Ἄ
ἂν εἶχα τοῦλάχιστον τὸ ὠρολόγιόν
μου καὶ τὰ χρήματά μου, τὰ ὁποῖα
μοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν!

Παρετήρησε περίξ αὐτοῦ καὶ ἡ
καρδιά του συνεσίγησεν. Ἦτο ἀκά-
θαρτος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.
Τοῦ ἐφάντο παράξενον, αὐτὸς δὲ εἶνε
τόσον ἀκάθαρτος ὁ ὅποιος ποτὲ εἰς
τὴν ζωὴν του δὲν ἐγνώρισεν τὴν ἀ-
καθαρσίαν. Τὸ δωμάτιον ἦτο ὑγρὸν
καὶ ὁ ἀπὸ ἀποπνικτικὸς. Τὰ ἐνδύματα
τῶν παιδιῶν βρακώδη ἢ γυνῆ ἢ ἐξη-
πλωμένη εἰς τὴν κλίνην δὲν εἶχε
παρὰ τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα, τὸ
δὲ δυστυχῶς μικρὸν ἐξηκολούθει νὰ
κλαίῃ γοερῶς.

— Μικρὸ, μὴν κλαῖς ἔτσι, μικρὸ
μου, μὴν κλαῖς, τοῦ ἔλεγε μετὰ τὴν
γλυκυτέραν φωνὴν του ὁ μικρὸς Κό-
μης, ἐνῶ συγχρόνως ἐκίνοι πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του τὰς ἄκρας τῆς ἐρυ-
θρᾶς ζώνης του.

Τὸ πορφυρὸν χρῶμα προσήλκυσε
τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ, τὸ ὅποιον ἔ-
παυσε νὰ φωνάζῃ καὶ ταχέως ἤρχισε νὰ
γελᾷ τείνων τὰς δύο χεῖρας.

Ὁ Βερτίνος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν του. Καὶ αὐτὸς ὁ Δίκ μετὰ τὴν
του τὴν δυστροπίαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρα-
τήσῃ τὸν θαυμασμὸν του καὶ εἶπε·

— Ἄ! μπάσο, πολὺ ὠραία.

Ὁ μικρὸς κόμης ἔλυσε τὴν ζώνην του
καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν εἰς τὰς μικρὰς χεῖ-
ρας τοῦ παιδίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δίκ ἀπῆστραψαν.
— Αὐτὸ θὰ ἐπωλεῖτο ὠραία, ἀφέντη
μου, εἶπε.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, τὸ ἔκαμα διὰ
νὰ διασκεδάσω τὸν μικρὸν. Τί ὠραία
μάτια ποῦ ἔχει καὶ πόσον γελᾷ!

— Τὰ ὑποδήματά σᾶς μποροῦν ὠραία
νὰ πωληθῶν, ἐπαγέλαθε μετὰ χαμηλὴν φωνήν ὁ Δίκ.

— Δίκ, μή λέγης αυτά, Δίκ. Είπε αν να ζητήσ' ελεημοσύνην, εἶπεν ὁ Τόμ.

Ὁ Βερτίνος ἤνοιξεν ἐκπληκτος τοὺς ὀφθαλμούς. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχεν ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ πωλήσῃ τὰ υποδήματά του ὅπως δὲν του ἦλθε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ πωλήσῃ τὰς χεῖρας του καὶ τὴν κόμη του.

— Εἶνε καλὰ καὶ τίμα παιδιὰ, ἀφέντη μου, εἶπεν ἡ μήτηρ. Πρέπει νὰ τα συγχωρήσῃς· δὲν ἔραγαν τίποτε ἀπὸ χθές, ἐκτός ἀπὸ μίαν δύο καρότες, καὶ καθὼς ζεῦρεται τὰ παιδιὰ πάντοτε πεινοῦν.

— Καὶ δὲν ἔχετε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Βερτίνος περιτρώμος ἐκ τῆς ἀθλιότητος τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυπτεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

— Πῶς θέλετε νὰ ἔχωμεν τίποτε; εἶπεν ἡ ἀσθενὴς μήτηρ μὲ ἔκφρασιν ἀπελπισίας. Τὸν σύζυγόν μου τὸν ἐκλείσαν εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν Πέγ τὴν ἀναγκάζουν διὰ τῆς βίας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐνῶ ἡμεῖς ἀποθνήσκουμεν τῆς πείνης. Κανεὶς δὲν κερδίζει τίποτε, διότι τώρα ἐσπασε τὸ πῶδι του καὶ ὁ Δίκ. Ἐγὼ πάλιν δὲν ἔχω γάλα πλέον νὰ δώσω εἰς τὸ μικρόν.

— Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους ἐργάζεσθε... ὁ ἱερεὺς... δὲν εἰμποροῦσαν;... ἤρχισεν νὰ λέγῃ ὁ Βερτίνος.

— Ὁ ἱερεὺς δὲν κάμνει τίποτε δι' ἡμᾶς, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου εἶνε Μεθοδιστής. Εἰς τὸ πλινθοποιεῖον δὲν σκοτίζονται δι' ἡμᾶς. Ὅταν ἐργαζώμεθα μὲς πληρώνουν, ὅταν δὲν ἐργαζώμεθα πηγαίνουν ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν μας καὶ ἐργάζονται καὶ πληρώνονται αὐτοί.

Ἐπανεπεσε πάλιν ἐξηγτημένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Ὁ Βερτίνος ἦτο ἀπηλπισμένος καὶ στενοχωρημένος; πολύ.

— Δὲν εἶπατε ὅτι τὰ υποδήματά μου ἠμποροῦν νὰ πωληθῶν; ἠρώτησε τὸν Δίκ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ τελευταίου τούτου ἐρωτίστη.

— Κάτω ἔστ' χωρὶς θὰ μου εἶδαν, ἀσένη μου, τρεῖς σελλίνια δι' αὐτά, ἴσως δὲ καὶ περισσότερον.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πάρῃς ἀληθινὰ τὰ υποδήματά σου κυρίου, ἐπιθύρουν ἀσθενῶς ἡ μήτηρ.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἦτο πολὺ ἀδύνατος, δὲν εἶδονα πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ ἦτο ἐτοιμος νὰ λαιποθυμήσῃ.

— Τρία σελλίνια, εἶπεν ὁ Βερτίνος ὅστις ἐνόμιζεν ὡς νόμισμα ἐντελῶς μηδαμῶν τὸ σελλίνιον. Αὐτὰ τὰ υποδήματα ἐστοίχισαν πολὺ. Μήπως τάχα εἰμπορεῖτε νὰ πάρτε ψωμί μὲ τρεῖς σελλίνια!

— Γρ-ρ-ρ-ρ! ἔκαμεν ὁ Δίκ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

Ὁ μικρὸς Κόμης ἐνόησεν ὅτι ἡ λαρυγγώδης ἐκείνη φωνὴ ἐξέφραζε τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Δίκ.

— Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ περιπατήσω χωρὶς υποδήματα, ἐπανελάβε στενοχωρημένος.

— Δὲν εἰμπορεῖς νὰ περιπατήσῃς! εἶπεν ὁ Δίκ. Ἰσα, ἴσα περιπατεῖς καλλίτερον. Ἡμεῖς δὲν φοροῦμεν ποτὲ υποδήματα.

— Ἀληθινὰ; — Ἀληθινὰ! θὰ περιπατῆτε δέκα φορές καλλίτερα χωρὶς υποδήματα.

— Ἄ! ὄχι, δὲν πιστεύω! ἐπιθύρουν ὁ Βερτίνος.

Ἦθελε νὰ προσθέσῃ ὅτι ἐντρέπετο νὰ τον ἴδωσι χωρὶς υποδήματα. Ἀλλὰ ἐναυμῆθη ἐγκαίρως ὅτι θὰ ἦτο ἐξευτελιστικὸν διὰ τὰ παιδιὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μήπως αὐτὰ δὲν ἐπεριπατοῦσαν γυμνοποδα;

Ἀλλὰ μολοντί δὲν ἤθελε νὰ τα δώσῃ ἤρχισεν νὰ παλαίη κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

«Δὲν θὰ ἦτο τάχα ἀληθὴς ἐλεημοσύνη αὐτῆ; Μήπως εἶνε ἀξέπαινος ὅστις ἐλθεῖ τὸν ἄλλον χωρὶς θυσίαν; Μήπως οἱ ἄγιοι δὲν ἐξεδύοντο, χάριν τῶν πτωχῶν!»

Ἐκάθησεν, ἐξέδαλε τὰ υποδήματά του καὶ τα ἀπέθεσε ταχέως ἐπὶ τῆς γῆς.

— Πάρτε τα, εἶπε· ἂν ἠμπορεῖτε δὲ ἀγοράσατε ψωμί μὲ αὐτά.

Ὁ Δίκ ἤρπασεν ἀμέσως τὰ υποδήματα μὲ ὠρυγὴν χαρᾶς.

— Τί δυστύχημα ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ πᾶω ἐγὼ νὰ τα πωλήσω. Ἐλα, πῆγαινε ἐσύ, Τόμ, εἰς τῆς γρηᾶς Νάν, νὰ τῆς τα δώσῃς, καὶ ἀγόρασε ψωμί, κρέας, πατάτες, γάλα διὰ τὸν μικρόν. Πῶτος ἤζευρε; ἴσως ἠμπορέσῃς νὰ ἀγοράσῃς καὶ ὀλίγον κωνιά διὰ τὴν μητέρα.

— Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ κλέψωμεν αὐτὸ τὸ ἀρχοντόπουλο, ἀντεῖπεν ὁ Τόμ.

Ἄντι πείνης ἀπαντήσεως ὁ Δίκ τοῦ ἔρριψε μίαν ἀπὸ τὰς βακτηρίας του. Ἐξ ἀνάγκης τότε ὁ Τόμ ἔλαβε τὰ υποδήματα καὶ ἐξῆλθε τρέχων.

Ὁ Δίκ ἐντράπη διὰ τοὺς λόγους του καὶ προσέβη νὰ δικαιολογηθῇ ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον.

— Ὅστις ὑπέφερε ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ πείναν, εἶπεν εἰς τὸν Βερτίνον, δὲν ὀπισθοδρομεῖ ἔμπροσθεν οὐδενός, ὅταν πρόκειται νὰ ἀγοράσῃ ψωμί.

Ὁ Βερτίνος δὲν ἐνόησε καλῶς, ἐπειδὴ ποτὲ αὐτὰς δὲν εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ πείναν. Ἐντοσοῦτο τὸ μικρόν ἤρχισεν πάλιν νὰ φωνάζῃ βαρυνθὲν πλέον τὴν ζώνην. Αὐτὴν τὴν φορὰν το ἠσύχασεν ὁ Δίκ λιχνίζων αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Πῶσον ἐστὶν εἶσθε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Βερτίνος.

— Ὅκτω.

— Θεέ μου, εἶπε στενάζων ὁ μικρὸς Κόμης. Ὅκτω ἐστὶν καὶ φαίνεται ὅτι ἄνδρας μεγαλόσ.

— Δὲν θὰ μὰς καταγγείλῃς! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Δίκ.

— Δὲν καταλαμβάνω τί λέγετε, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος.

— Δὲν θὰ πῆς νὰ πᾶς ὅτι μὰς ἔδωσες τὰ υποδήματά σου; Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Αὐτὸ θὰ μὰς ἐπροξένη πολλὰς ἐνοχλήσεις.

— Μήπως διηγεῖται κανεὶς ποτὲ τὸ καλὸν τὸ ὅποιον κάμνει πρὸς τοὺς ἄλλους; ἐπιθύρουν ὁ μικρὸς κόμης σκανδαλισθεὶς.

— Ἀλλὰ τί θὰ εἰπῆς εἰς τοὺς γονεὺς σου ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς ἔς τὸ σπίτι καὶ σ' ἐρωτήσουν τί ἔκαμες τὰ υποδήματά σου;

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον εἰς τὸ σπίτι, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος μὲ ὕφος τὸ ὅποιον ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν Δίκ νὰ σιωπήσῃ.

Ἐντοσοῦτο ὁ Βερτίνος ἤρχισεν νὰ παρατηρῇ μὲ ἀνησυχίαν καὶ φόβον τὴν πελιδνὴν ὄψιν τῆς ἀσθενούς. Δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς τί πρᾶγμα ἦτο ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν ὑπέφερε πλέον.

— Δὲν ἀνησυχεῖτε διὰ τὴν μητέρα σας; ἠρώτησε τὸν Δίκ.

— Ὁ, ἴσχυ! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληροῦντο δακρύων. Ἀλλὰ ἀκόμη χειρότερα εἶνε ὁ πατέρας εἰς τὴν φυλακὴν, ἀρχοντόπουλό μου.

— Ὅχι, δὲν εἶνε ποτὲ χειρότερα, ἀφοῦ εἶνε ζωντανός! Αὐτὸς θὰ ἐπανεῖλθῃ.

— Καὶ ἡ μητέρα θὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν ζώνην μὲ ὀλίγον κωνιά καὶ ὀλίγον φαγητόν, εἶπεν ὁ Δίκ μὲ ἐμπιστευτικὸν ὕφος. Ἡ πείνα καὶ ἡ ἀνησυχία τὴν ἔχουν ἀσθενήσῃ.

— Εἶμαι πολὺ, πολὺ εὐχαριστημένος που ἔδωκα τὰ υποδήματά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δίκ.

Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιωπὴ διακοπαιμένη μόνον ὑπὸ τοῦ φέβρου τῶν ἐν τῇ ἐστία καιομένων κλωρῶν ξύλων, καὶ τῶν φωνῶν τοῦ μικροῦ.

— Ἥμπορεῖτε, κύριε, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Δίκ, νὰ βάλετε τὴν κατασρόλαν εἰς τὴν φωτιά; Αὐτὸ τὸ καταρῆμα τὸ πῶδι δὲν μὲ ἀφίνει νὰ κινηθῶ. Τώρα ἠμπορεῖτε νὰ βάλετε ὀλίγον νερὸ ἀπὸ τὸ βαρέλι μέσα; Ἄ! πολὺ ὠραία. Ἐτοί δὲν θὰ ἔχομεν παρὰ νὰ ριψώμεν μέσα τὸ κρέας ἅμα ἔλθῃ ὁ Τόμ.

— Βέβαια, ἀπήντη ὁ Βερτίνος ἐνῶ ἔκαμεν ὅτι τὼ εἶλεγε ὁ Δίκ.

Τὰ φορέματά του ὁμως ὑπέφερον πολὺ ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς μαύρης, ἀκαθάρτου κατασρόλας. Ὑπὸ τὰς ὀδηγίας πάντοτε τοῦ Δίκ ἔλαβε τὸ φουσερόν, καὶ ἤρχισεν νὰ φυσᾷ, ἀλλὰ τόσο ἀδέξιος ἦτο, ὥστε ὁ Δίκ ἐσώθη μετὰ κόπου μέχρι τῆς ἐστίας καὶ τοῦ τὸ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας.

Δὲν εἰξεύρεται, μικρὸν μου κύριε! εἶπεν Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψε τρέ-

χων ὁ Τόμ μὲ τὸ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ἐκ χαρᾶς.

— Μοῦ ἔδωσε πέντε σελλίνια, ἀνέκραξε μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ υποδήματά ἡξίζαν περισσότερο, ἐπειδὴ μου ἔδωσαν ἐκτός τῶν χρημάτων καὶ ἓνα σοῦρον.

— Δεῖξε μὰς λοιπὸν ἐπὶ τέλους, τί ἔχεις εἰς τὸ καλάθι! εἶπεν ἀνυπόμονος ὁ Δίκ, ἀπηλπισμένος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ μικρὸς Τόμ, ὅστις ἦτο τῆμος καὶ εἰλικρινὴς, ἀπέθεσε τοὺς θησαυρούς του πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐἶχεν ἀγοράσῃ δύο ψωμιά τῶν τεσσάρων λιτρῶν, δύο λίτρας κρέατος, κρομμύδια, πατάτες, ἓνα κομμάτι λαρδί, μίαν λίτραν γάλακτος καὶ ὀλίγον κωνιά.

Ὁ Δίκ μετήγγισε τὸ γάλα εἰς παλαιὸν κασιτέρινον ποτήριον καὶ ἔδωκεν αὐτὸ πρὸς τὸν Βερτίνον.

— Δωστὲ τὸ τοῦ μικροῦ, εἶπεν ἀποτόμως πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ μετὰ τοῦ Τόμ θὰ μαγειρεύσωμεν.

Ὁ μικρὸς Κόμης ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ προσήγγισεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ κλαίη γοερῶς.

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δώσετε πρῶτα τίποτε τῆς μητέρας σας, εἶπεν ἠπίως πρὸς τὰ παιδιὰ.

— Ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα! εἶπεν ὁ Τόμ ὅστις κατεβρόχιζε ταμάχιον ἄρτου.

Καὶ κρατῶν πάντοτε τὸν ἄρτον διὰ τῆς χειρὸς ἐσπράχθη καὶ προσέφερον ὀλίγον κωνιά μετὰ ὕδατος εἰς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία το κατέπιεν ἀσυνειδήτως χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Τότε ὁ Τόμ κατῆλθε τῆς κλίνης ἱκανοποιημένος, ἐπειδὴ ἔπραξε τὸ καθήκον του.

— Θὰ τῆς δώσωμεν ἔπειτα καὶ ζωμόν, εἶπε μὲ μεγάλην σοβαρότητα.

Καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Δίκ, τρώγοντες πάντοτε καὶ οἱ δύο, ἐβύθισαν τὸ κρέας εἰς τὴν κατασρόλαν μετὰ τῶν κρομμύων. Ἐν τοσοῦτο ὁ μικρὸς ἐρρόφα ἀπληστῶς τὸ γάλα τὸ ὅποιον εἶδεν εἰς αὐτὸν προσεκτικῶς ὁ Βερτίνος. Ὅταν τὸ γάλα ἐξηγνῆθη, ἠρκέσθη εἰς μικρὸν ταμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἐγλυφεν ἠσύχως κρατῶν αὐτὸ διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν του.

Τὰ δύο παιδιὰ καθήμενα πλησίον τῆς ἐστίας ἔτρωγον λαϊμαργῶς τὸν ἄρτον καὶ τὸ λαρδίον, προσέχοντα συγχρόνως τὴν κατασρόλαν ἡ ὁποία ἤρχισεν νὰ τραγυθῇ.

Οἱ ἀχάριστοι εἶχον λησμονήσῃ ἐντελῶς τὸν εὐεργέτην των!

— Τί θὰ μὰς πῆ ἡ Πέγ ἅμα ἐπιστρέψῃ; ἀνέκραξεν ὁ Τόμ ξεκαρδίζομενος ἀπὸ τοὺς γέλωτας.

— Τί θὰ μὰς εἰπῇ! Θὰ μὰς εἰπῇ ὅτι ἐκείνη μαγειρεῖται καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπεκρίθη τραχέως πάντοτε ὁ Δίκ.

Ὁ Βερτίνος ἐκάθητο εἰς μίαν ἄκραν εὐχαριστημένος διὰ τὸ ἔργον του, ἀλλὰ λυπημένος ὀλίγον διότι τὸν ἐλησμόνησαν.

Καὶ αὐτὸ τὸ μικρόν ἦτο τόσο ἀνησυχολημένος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἄρτου του, ὥστε εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶς τὴν ἐρυθρὰν ζώνην.

Ὁ Βερτίνος ἐξηκολούθησε νὰ τοὺς παρατηρῇ ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ τον ἐνθυμῆται.

Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐξόδου ἐστάθη, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπειτα ἀποφασίσας ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἡλιόλουστον ὁδόν.

— Θὰ ἦτο ἀσχημον νὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ με ἐνθυμηθῶν, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καὶ ἀπεμακρόνηθ.

Ἀίφνης ἐδοκίμασε πόνον ὀξύτατον. Μικρὸς χάλιξ τοῦ εἶχε τρυπήσῃ τὸν πόδα.

[Ἐπεται συνέχεια.] Ἐκ τῶν τῆς Ουἰδα ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑΣ

— Φροντίζετε νὰ εἴσθε πάντοτε καθαροί. Ἀποφεύγετε πρὸ πάντων τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν ὀνύχων.

— Μὴ καθαρῖζετε τὰ ὦτα, τοὺς δυνυχᾶς, ἢ τὴν ῥίνα ἐν συναναστροφῇ, ἀλλ' ὅταν εἴσθε μόνοι.

— Εἰς τὸν δρόμον βαδίζετε ἠσύχως· μὴ θέτετε τὰς χεῖράς σας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πανταλονίου, μηδὲ εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ γιλέκου.

— Μὴ σφουρίζετε καθ' ὁδὸν ἢ εἰς δημόσια μέρη. Μὴ γελᾶτε θορυβωδῶς.

— Μὴ εἰσερχεσθε εἰς δωμάτιον φίλου, πρὶν ἐρωτήσετε καὶ λάβετε ἀπάντησιν ὅτι δύνασθε νὰ εἰσελθετε.

— Μὴ ἐγγίσετε τὰς ἐπιτολάς ἢ τὰ ἐγγράφα ἵνα ὅποια εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ γραφείου οἰκουδῆτατε, διότι τοῦτο εἶνε μεγάλη ἀδιακρισία.

— Ἐν συναναστροφῇ μὴ ὀμιλεῖτε κρυφίως μετὰ τινος, διότι εἶνε ἀπρεπές. Μὴ ὀμιλεῖτε πολὺ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ περὶ τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν σχεδίων σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μιμῆς κάθηται ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τροφῆς τοῦ ὡς ἐπὶ ὄνου, καὶ πηδῶν ὡς ἐκεῖ ἐπάνω ἀναφανεί.

— Νεῖ, ντανε! πὸ γρήγορα ἀκόμη!

— Σ' ἀρέσει πολὺ; λέγει ἡ τροφίς.

— Ὁ και, ἀπαντᾷ ὁ Μιμῆς· ἀλλὰ χθὲς εἶχα καθυλιεῖσθαι ἓνα γαιδοῦρι μὲ τέσσαρα πόδια.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Ἀνοίξεως.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς: ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ποῖον κλάσμα, Τάκη, λέγεται ἀνάγωγον;

ΤΑΚΗΣ (Σοβαρῶς). Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον στερεῖται ἀνατροφῆς, διδάσκαλε.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παλαμάτου.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Καὶ πρὶν ἀκόμη μοῦ γράψῃς, ἀγαπητή μου Παπαρούνα, ἴσο ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς ἀγαπητὰς μου, ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἀγαπητοτέρας φίλας μου. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε ὅτι τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἐπροξένησε τόσην χαρὰν, ὥστε ὅταν τὸ εἶδα μὲ τὰ ζωγραφιστὰ χελιδονάκια σου, ἐνόμισα ὅτι μου ἔφερε τὴν ἄνοιξιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ τὸ κρῦν τοῦ βορᾶ. Ἡ ἀσθένειά σου θὰ περᾶσῃ γρήγορα πλέον, διότι ἡ Διάπλασις το εὐχεται μὲ δὴν τὴν καρδίαν τῆς καὶ θὰ σε ἴδωμεν πάλιν ἀνοίξῃς ἔς τὴν ἐξοχὴν μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας παπρούνας, αἱ ὁποῖαι πολὺ θὰ ὑπερηφανώνονται διὰ τὰς ἐπισημοῦς καὶ ἐδαίετες τὸ ὄνομά των.

Σὺ ἔχασες ἀγαπητὸν ἀδελφόν, φίλε Ταχαρία Μακρῆ, καὶ ἐγὼ ἀγαπητὸν φίλον, τὸν Νικολάκη σου. Πῶς ἤθελα νὰ ἦμην ἐκεῖ τότε, νὰ σε παρηγορήσω, νὰ συγχαύσω μαζὶ σου...

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Κομικὲ Ἀριστογάρη, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ καθυστερησάντα φύλλα τῆς 1893 τὰ ὅποια ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκδοθῶν ἀνὰ 2.

Τὸ ψευδώνυμον Ἐσπερος σοὶ ἀνήκει, φίλε Κ. Γ. Χ. Διαγωνισμὸς πνευματικῶν ἀσκήσεων δὲν ὑφίσταται πρὸς τὸ παρόν, ἀλλὰ μόνον τῶν λύσεων.

Τὰ καθυστερησάντα φύλλα 17—24 τοῦ 1893 θὰ ἐκδοθῶν, Ἐθαίσητος Καρδία, μετ' ὀλίγον καὶ θὰ σοὶ σταλθῶν.

Τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολλόγιον πῶς θέλει νὰ τοῦ στείλω τὸ φύλλον που ζητεῖ, ἀφοῦ δὲν μοι γράψῃς τὸ ἀληθὲς ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του;

Ἄστροπον ἢ Ἀελλῶ θέλεις νὰ σε ὀνομάζω, φιλότιη Μαρίκα Ν. Κ. Καὶ διατεῖ ὡς ψευδώνυμον προτιμᾷς ἐν ἐκ τῶν δύο τούτων ὀνομάτων; Ἄστροπος ἦτο μία ἐκ τῶν Μοιρῶν, ἡ μὴ τρεπομένη, ἡ ἀδυσώπητος. Ἀελλῶ δὲ μία τῶν Ἀρκυῶν, θεῶν τῆς θύλλης. Εἶσαι λοιπὸν σκληρὰ, ἢ παραχοποιός; Αὐτὸ θὰ με ἔκαμνε νὰ μὴ σε ἀγαπᾶ. Ἀλλὰ τὸ γραμματάκι σου μοῦ λέγει τὸ ἐναντίον. Μοῦ φαίνεται ἀδιαγάπητο κοριτσάκι.

Διατεῖ δὲν μοι ἔγραψες πάλιν, Μυροβόλος Ροδῆ; (Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον κράτησῃς). Ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ μοῦ προλέγει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γράψῃς πολὺ χάριτα. Καὶ καθόλου παραδόξον, ἀφοῦ τόσον χαριτωμένον λογογράφον εἶνε ὁ καλὸς σου μπαμπᾶς.

Διὰ μακροσκελεῖς πνευματικὰς ἀσκήσεις δὲν ἔχω χῶρον, φίλε Γ. Κομμενῆ. Γράψε καὶ στέλλε μου ὀλιγοστίχους.

Ἄς ἴδωμεν τὸ ἔσπερον διήγημα, Π. Μ. Ἡ Ἀνθρωπίνη Μασαίτης δὲν ἐνεκρίθη.

Ἐβλεπον ἄλλο ψευδώνυμον, φίλε Γεώργιε Σερεμένη, διότι τὸ προτεινόμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον. Ἀπέφυγε δὲ ὀνόματα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ 21, διότι πιθανὸν νὰ γίνουσι ἀφορμὰ νὰ ἐμποδ

πει να προσπαθούν όπω; γίνουν άνωτεροι των λοιπών παιδιών και νεανίδων, αϊ όποια δέν ηύξησαν να σε γνωρίσουν. Τώρα ξέρω να ράπτω άσπύρουχα ιδικά μου, να μαγειρεύω, διότι ότε ο μαγειρός μας ησθένησεν έκαμα εγώ την μαγειρίσαν, και, κατά τή λέγειν όλων των οικειών μου, μαγειρεύω με επιτηδειότητα και ναστιμάδα κατασκευάζω γλυκίσματα· μανθάνω γαλλικά έχουσα διδασχάλισαν εις τή σπιτι, επίσης διδάσχομαι πιάνο παρά τής μαμμής μου. Θλίψεις, Διάπλασις, ότι ακολουθώ τάς συμβουλάς σου προς τάς νεανίδας και ότι γίνομαι καθ' ήμέραν καλλίτερα με τάς οδηγίας σου και με τήν επιθυμίαν τήν όποιαν έχω διά να σ' εύχαριστώ και να είσαι υπερήφανος διότι έκαμες μίαν επί πλέον φίλην σου νοικακυράιαν και αξίαν 'Ελληνίδα· διότι αγαπώ τήν 'Ελλάδα μας· μετά τόν Θεόν και τούς γονείς μου έχω τήν πατρίδα μου και τόν βασιλέα, Στ, Διάπλασις, μοι ένπνευσες έν μέρει τήν αγάπην ταύτην, δι' αυτό σ' εύγνωμώνω και σε άσπίζομαι ή φίλη σου

ΑΥΛΙΣ»

Τά καθυστερήσαντα φυλλάδια του 1893 θα έκδοούν Θεά τής Νίκης, Μεθαύριον, τήν Δευτέραν θα διανεμηθούν διά τή 17ον και τή 18ον. Μετ' όλιγον δέ και τή άλλα.

Ω! δρασεράτη μου, Άθρα του 'Ελλάδος, πώς σου έπέρασεν ή ιδέα ότι δέν σε αγαπώ και δι' αυτό δέν σου άπαντώ; Σε να μη αγαπώ τής όποιος αϊ επιστολαί τόσον με θέλγουν; Αϊ εκθέσεις σου πολύ ένίνησαν τή ένδιαφέρον μου και δικαίως ό διδάσκαλός σου εινε εύχαριστήμενος· γράψε και μελέτα και θα έλθη ήμέρα κατά τήν όποιαν θα σε αναγνώσκουν απλήστως χιλιάδες αναγνωστών. Ο, π καλον γράρεις στέλλε τή μοι να τή διαβάξω.

Επιδοκιμάζω τήν πρόεσιν σου και εύχαριστας θα σοι στέλλω δωρεάν τή φύλλον, έν έγγραφής εξ νέους συνδρομητάς, Τέχνον των Βορειών Βράχων.

Άλλο τόσον έχάρμα κ' εγώ, φίλε 'Αθ. Ν. Πετραλιά, όταν έλαβα τή γραμματάκι σου· καταγίνω εις τάς λύσεις, διότι εινε άρελίμος έσκησις.

Εύγε, Φίλεργος Χαλιδών! έτσι μ' άρέσουν αϊ φίλαι, να εινε αϊ επιμελέστεραι τής τάξεως των.

"Αν ένθουμάμη τήν Καρναύδα; Και εινε δυνατόν να λησμονήσω μίαν ήσαν καλήν φίλην! Τί λέγεις, καλέ;

Μυρίας εύχαριστίας, φίλε Παναγιώτη Πετρίτη, διά τή ειλικρινή σου συγχαρητήρια. Είμαι εύτυχης βλέπουσα ότι οί φίλοι μου με έχουν τόσον αγαπητήν και πολύτιμον συμβουλον.

Και βέβαια γίνεαι δεκτόν τή ψευδώνυμόν σου, Φάρε Κεραλλήνας.

Ναι, Υιέ τής Νεκτός, εύπροσδεκτοι θα εινε αϊ άποστολαί σου, και τάς περιμένω.

Πολύ σ' εύχαριστώ, φίλε Βασίλειε Γ. Γατρου, διά τάς προσπαθείας σου προς αύξησιν του άριθμού των συνδρομητών μου.

Και εγώ χαίρω πολύ που σου άρτίσει υπερβολικά ή «Πραγμάτισσα Ραζάβια, Κόκκινη Άνεμώνη, Γράψε μου καπτικά ποία διηγήματα σου άρέσουν περισσότερον, να ξέρω».

Τή μέρος τής επιστολής σου, Λιών του Παργασού (αυτό, θλίψεις, τή ψευδώνυμον προτιμώ εκ των τριών) όπου λέγεις ότι πολύ ώφελήθης εκ τής αναγνώσεως του περιοδικού μου, με καθιστά εύτυχιστάτην, διότι μου φανερώνει ότι οί κόποι μου δέν πηγαίνουν χαμένοι και ό σκοπός μου επιτυγχάνει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αϊ λύσεις δεκταί μέχρι τής 26' Απριλίου ε.ε.)

88. Αεξίτηρος.

Τή πρώτον εινε έντομον, ζώον τή δεύτερον μου. Και των Περσών εις βασιλεύς εινε τή συνόλον μου.

Εστία ή από τή 'Αστροφίτου Βαλασσάργου.

89. Στοιχειόγραφος.

Πλανήτης είναι ουρανός, έν τούτοις ένδεικόν εύθες θα γίνω όνομα, έν άποχωρίσας τή στοιχείον τ' άρχικόν και τή ύστατον έπίσης.

Εστία ή από τή 'Αρχηγού των 'Ιερολογιτών.

90. Στοιχειόγραφος.

"Αν ποιητού ή κεφαλή και ό λαίμας προχείρω; άποκοπούς, άγέρεται μυθολογία ήρωα.

Εστία ή από τή Μαύρου Κώνου.

91. Πρόβλημα.

"Η εις 'Ελένη θέλει να προσφέρει καρύδια εις τούς επισκεφθέντας· αύτη άνεψούς της.

"Εμέτρησεν όσα είχε και εύραν ότι διά να έδωδεν εις έκαστον δέκα καρύδια έπρεπε να έχη άκόμη δύο· προσέφερε λοιπόν από έννά καρύδια εις έκαστον και τής έπερίσευσαν τέσσαρα.

Πόσοι ήσαν οί άνεψοί της και πόσα καρύδια είχε;

Εστία ή από τή Μαύρου Κώνου

92. Αίντιμα.

Γεννών' άπροσδοκίως και θήσκει παρευθής ή άπαδός μου εινε βροντώδης και ταχύς.

Εστία ή από Βλαδιμήρου τή Διονυμάριου

95. Αναγραμματαίμος.

Κρέας παχύ χωρίς έμέ ποτέ δέν δάπαντήσκη. 'Σ τήν κεφαλήν σου έρχομαι, έν μ' αναγραμματαίμοις.

Εστία ή από Α. Α. Κωνσταντίνου

94. Αεξίτηρος.

"Αντικατάστησον τούς άσπύρους διά γραμμάτων ούτω ώστε να αναγινώσκειται κατ' ή τας μέν όνομα κράτους τής Βύρωπης, διαζονίως δέ όνομα πόλεως τής 'Ελλάδος, και διαζονίως άντωνυμής και έπίθετον.

Εστία ή από τής 'Υψηλής Ευπαρίστου

98-96. Κικρυμμένα όνόματα όρέων.

- 1.—Τή πυρ εινε αναγκαίον τούς άνθρώποις.
- 2.—Τή ευγενώς φέρεσθαι εινε άρετή.

Εστία ή από Πλάτωνος Γ. Στ

97-101. Μαγειρόν γράμμα.

Τή προσθήκη ενός γράμματος, πάντοτε τή αυτού, εις έκάστην των κάτωθι λέξεων, σχηματίσαν άλλας τόσας λέξεις:

Άλλος, πούς, έτος, Μάιος, αίμα.

Εστία ή από τή Λουκίγγου τή Κορολιού

102-104. Μεταμορφώσεως.

- 1. Ο "Αλς διά 5 μεταμορφώσεων να γίνη "Ως
- 2. Τή "Αργος δι' 6 μεταμορφώσεων να γίνη "Βάλα
- 3. Ο "Εσπύ δι' 7 μεταμορφώσεων να γίνη "Άρας

Εστία ή από τή Κωνσταντίνου 'Αριστοφάνου

95. Ακροστιχίς.

Διά των άρχικων γραμμάτων των ζητούμενων λέξεων σχηματίσαν τή όνομα άρχαίου ρήτορα τής 'Ελλάδος.

- 1, Ζών σαρκοφάγον. 2, "Ορος τής 'Ελλάδος. 3, Δημητριακός καρπός. 4, Πηρόν άσκακικόν. 5, Άνθρωπινή φυλή άρχαιότατη. 6, Μετάλλον.

Εστία ή από τή 'Εστίου

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΠΝΗΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

"Εκάστος τόμος έκτός του μυθιστορήματός του και τής άλλης ποικίλης ύλης έχει και 100-130 εικόνας.

"Εκτακτος όλος εύκαιρία παρέχεται από σήμερα εις τούς γονείς τούς επιθυμούντας τήν διά τής αναγνώσεως ήθικων βιβλιών μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις τής Διαπάλασεως των Παιδων σχηματίσασα πλήρεις σειράς των μέχρι τούδε έκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικού τούτου, άπεφάσισε να προσφέρη εις τή Κοινόν τούς πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εύθυνήν, εις τή τρίτον σχεδόν τής αξίας αυτών, ήτοι προς δραχμήν 1 τόν τόμον, άντι τής συνήθους αυτών τιμής των δραχμών 2,50.

Οί πλεονάζοντες και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι εινε ό πρώτος και

ό τέταρτος μέχρι του εικοστού τρίτου, ήτοι πάντες οί έκδοθέντες μέχρι τούδε τόμοι τής Διαπάλασεως, έκτός του δευτέρου και του τρίτου, έν ελω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και εξ άλλων μέν τόμων εινε όλίγα τή πλεονάζοντα και εις τήν τιμήν τής μιάς δραχμής προσφερόμενα άντίτυπα, εξ άλλων δέ περισσότερα. "Επομένως ό επιθυμούντες να άποκτήσωσιν όλην τήν σειράν των 21 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν εκ των πρώτων, διότι εκ τής προθυμίας μετ' ής ήγοράζοντο μέχρι τούδε οί τόμοι τής Διαπάλασεως εις τήν τιμήν των δραχμών 2,50 βέβαιον εινε ότι άντός όλιγίστου χρονικού

διαστήματος θα έξανηληθώσι πάντες οί παρεχόμενοι εις τήν ήλατωμένην ταύτην τιμήν τής 1 δραχμής, μετ' 8 αϊ όλίγα φυλακτέμενα έν τή αποθήκη· πλήρεις σειράι τών 23 τόμων θα πωλίζονται και πάλλιν εις τή άρχικήν των τιμήν, προς δραχμάς 2,50 ή ταιμος.

Οί έν ταίς έπαρχίαις πρέπει να πέμπουσιν κατ' εύθειαν προς τή Γραφείον μας, διά έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διά 10 λεπτά άπαιτούνται διά ταχυδρομική τέλη έκάστου τόμου. Οί δε έν τώ εξωτερικώ πέμπουσιν εις χρυσόν τή άντίτιμην (φοράγον χρυσού έν δι' έκαστον τόμον), δι προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Τή άντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, έκδοτήν τής Διαπάλασεως των Παιδων, εις 'Αθήνας, διά ταχυδρομικών έπιστολών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδιών, συναλλαγματικων έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5

φοράγων, εκ του 'Εξωτερικού, εινε δεκταί και εις γραμματόσημα.

Οί άλλότροπες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμίν εύκαιρίας τήν νέαν των διευθύνσιν, συναποστέλλοντες τήν παλαιάν των διευθύνσιν και 25 λεπτά γραμματόσημον διά τήν διαπάνην τής έκτυπώσεως τής νέας ταινίας.

Παράμικρα περί ρή λήψεως φύλλον γενόμενα μετά παρήλειπον δεκαπεντάημερον τή πελά από τής έκδόσεως των αϊων έκτακτικών.